

«ΑΝΑΒΑΙΝΟΝΤΟΣ ΣΟΥ, ΚΥΡΙΕ, ΕΝ ΤΩ ΣΤΑΥΡΩ...»

Αρναία 30/3/2018.

Κάθε χρόνο,

Σεβασμιώτατε Πάτερ, σεβαστοί Πατέρες και αγαπητοί μου αδελφοί,

Κάθε χρόνο, όταν φτάνει η Μεγάλη Εβδομάδα προσκαλούμαστε όλοι να επανατοποθετήσουμε τη ζωής μας μπρος στο μυστήριο του πάθους του Χριστού.

Ο Χριστός, μας ατενίζει καθηλωμένος εκεί στα μεσούρανα, στο Σταυρό Του, προσκαλώντας μας και προκαλώντας ταυτόχρονα πιστούς μα και λιγό-τερο πιστούς.

Ποιός άραγε προσπέρασε τον Σταυρό του Χριστού, το αιώνιο αυτό σκάνδαλο της λογικής ανθρώπων και αγγέλων, χωρίς κλυδωνισμούς αμφι-βολιών;

Παρόλα αυτά, με δάκρυα στα μάτια, βλέποντας προς τον Σταυρό, καλούμαστε να παραδεχτούμε μερικές αλήθειες.

«Κύριε, αναβαίνοντός σου εν τω Σταυρώ φόβος και τρόμος επέπεσε τη κτίσει.»

Κύριε, εκεί φάνταζες περισσότερο μόνος. Δεμένος σαν κακούργος, περιτριγυρισμένος και λοιδορούμενος από τον όχλο και το αρχοντολόι της πολι-τικής και εκκλησιαστικής εξουσίας του «καιρού εκείνου»· με τους μαθητές Σου διασκορπισμένους και ανήμπορους να Σου προσφέρουν κάτι περισσότε-ρο από την άρνηση του Πέτρου.

«Κύριε, αναβαίνοντός σου εν τω Σταυρώ φόβος και τρόμος επέπεσε τη κτίσει.»

Κύριε, εκεί μας ατένισες όλους σιωπηλός, όπως τότε τον Πέτρο πριν λαλήσει ο πετεινός.

«Κύριε, αναβαίνοντός σου εν τω Σταυρώ»...

αναμόχλευσες μέσα μας όλες τις αρνήσεις κι όλες τις προδοσίες στο πρόσωπό Σου, όλα τα πάθη κι όλες τις πληγές ανά τους αιώνες.

«Κύριε, αναβαίνοντός σου εν τω Σταυρώ φόβος και τρόμος επέπεσε τη κτίσει.»

Κύριε, εκεί μας κοίταξες με μιά απέραντα μεγαλόπρεπη Σιωπή, απέρα-ντη όση κι η αγάπη Σου. Μια σιωπή που θεραπεύει την κούφια και υβριστική πολυλογία των «εκπροσώπων» Σου, καθώς και κάθε μεγαλόστομη και υπερ-φίαλη καπηλεία της σιωπής και του Πάθους Σου.

«Κύριε, αναβαίνοντός σου εν τω Σταυρώ φόβος και τρόμος επέπεσε τη κτίσει.»

Κύριε, εκεί ανταπέδωσες στην ανθρώπινη κακότητά μας την πορφυρά σιωπής των σταυρωμένων Σου χεριών και κυρίως τη ματωμένη καρδιά της Αγάπης Σου!

«Κύριε, αναβαίνοντός σου εν τω Σταυρώ φόβος και τρόμος επέπεσε τη κτίσει.»

Κύριε, μας δείχνεις τον δρόμο. Κανέναν δεν εξαναγκάζεις. Μόνο αγα-πάς, σιωπάς και περιμένεις τη μετάνοιά μας.

Έχοντας στο νού μου την αγάπη, τη σιωπή και την αναμονή του Χρι-στού, θα προσπαθήσω να παρουσιάσω στην αγάπη σας, την πορεία αυτής της Μεγάλης Εβδομάδας.

.....

Καθόμουν προχθές στο γραφείο μου και χάρασα λίγες σκέψεις. Απ' το παράθυρο του κελιού μου, που αγναντεύει τον Χολομώντα, έβλεπα τις βου-νοκορφές του κι έκανα τον λογισμό πως η Μεγάλη Εβδομάδα που έρχεται μοιάζει με περιβόλι!

Στο ολάνθιστο περβόλι αυτό, της Μεγαλοβδομάδας, ανοίγω με διστα-γμό το πορτάκι του ξύλινου φράχτη και κάνω δυο τρία δειλά βήματα.

Δε σας κρύβω πως τον ντρέπομαι τον κήπο. Μοιάζω παράταιρος μέσα σ' αυτόν. Κοιτάζω κατάματα τα γεγονότα της Μεγάλης αυτής Εβδομάδας και καταλήγω νηφάλια: «Κύριε, ένδυμα ουκ έχω». Μα έχοντας την βεβαιό-τητα της δικής Του παρουσίας αποφασίζω να περπατήσω στον κήπο. Μου δί-νει δύναμη και ένα άγνωστο φως που τρεμοπαίζει εκεί, στην τελευταία στρο-φή του. Αποφασίζω λοιπόν και κάνω το πρώτο βήμα.

Κάτω, το μονοπάτι στρωμένο βάγια. Βάγια της Κυριακής, που θυμίζουν μια είσοδο. Κρατώ τον θριάμβο, κρατώ και την ειρωνεία αυτής της εισόδου. Ο Βασιλιάς, ο Μεσσίας, ο Λυτρωτής καθισμένος πάνω στο ταπεινότερο των τετραπόδων. Αμήχανοι οι επικοινωνιολόγοι τον κοιτούν. Δεν τον αναλαμ-βάνουν. Οι πράξεις Του είναι αντιεπικοινωνιακές. Εκείνοι ετοιμάζουν ηγέτες λαμπερούς. Κοιτάω και το βλέμμα Του, την ώρα που ο όχλος κραυγάζει «Ωσαννά». Ακούω τη σκέψη Του: «Δεν ξέρουν τι ζητάνε».

Θα το ξαναπεί σε λίγες μέρες, καρφωμένος. Κρατώ αυτό το βλέμμα Του, το αποφασισμένο και θλιμμένο. Κρατώ και τις κραυγές του θριάμβου να μου θυμίζουν τον πικρό, τον πρόσκαιρο, τον φευγαλέο έπαινο των ανθρώπων.

Σκύβω, κλείνω στη χούφτα μου δυο-τρία βάγια και συνεχίζω.

Δεύτερη Μεγάλη ανθισμένη στοά.

Ο Ιωσήφ ο πάγκαλος (οι όντως πάγκαλοι γράφονται πάντα με το «πι» μικρό!) μού γνώφει. Κρατώ τα σημάδια του από το χτύπημα, την ώρα πού 'πεφτε στο πηγάδι, από των αδελφών του, των ανθρώπων των δικών του, το σπρώξιμο. Κρατώ τη χρυσή του καρδιά, που ήξερε πάντα να τού ανοίγει δρόμο ανάμεσα στις αρχές και τις εξουσίες του κόσμου τούτου. Κρατώ τη συνοχή της σκέψης του, όταν τα αξιώματα θα μπορούσαν να τον τρελάνουν. Κρατώ την αγκαλιά του, την ώρα που η εκδίκηση τού χάιδευε τ' αυτιά.

Έχει και μια συκιά το μονοπάτι. Φουντωμένη και καταπράσινη. Αλλά χωρίς ούτε ένα σύκο. Τη βλέπω και πικραίνομαι. Πικραίνομαι γιατί είναι η καλύτερη απεικόνιση των λόγων δίχως έργα, των ομιλιών δίχως τέρμα, των σχεδίων χωρίς διάθεση για δόσιμο και θυσία. Απλώνω τα χέρια μου και κόβω να κρατήσω δυο

φύλλα. Μόλις που πρόλαβα. Δεν έκανα δυό βήματα και την βλέπω να ξεραίνεται μονομιάς.

Τρίτη Μεγάλη ανθισμένη στοά.

Καθώς την διασχίζω, με φτάνει μια παρέα από δέκα κορίτσια. Κρατούν λυχνάρια και μιλάνε για έναν γάμο. Μιά απ' αυτές, με βλέπει και βιαστικά μου δίνει ένα λυχνάρι. Είναι μισοάδειο, μα προς το παρόν φωτίζει καλά. Τα κορίτσια φαίνονται ανυπόμονα. Βαδίζουν γρήγορα, με προσπερνούν γελώ-ντας. Ανησυχώ για το λυχνάρι μου. Δε θα μου φτάσει το λάδι. Είναι μακρύς ο δρόμος και θα ξεμείνω από φως. Χρειάζομαι λάδι. Επειγόντως! Λάδι πίστης πιο στέρεης, λάδι αγάπης πιο πρακτικής, λάδι προσευχής πιο συνεπούς και πιο επίμονης απ' ότι μέχρι τώρα. Δεν ξέρω πότε θα χρειαστεί.

Καθώς τα σκέφτομαι αυτά, πέντε από τις κοπέλες γυρίζουν βιαστικά, με τα λυχνάρια τους σβηστά. Σε λίγο τις βλέπω να επιστρέφουν τρέχοντας και να στρίβουν σε μια γωνία. Ακούω τις φωνές τους:

«Ανοιξτε, είμαστε κι εμείς εδώ».

Χτυπάνε κάποια πόρτα, αλλά δε μου φαίνεται να τις ανοίγουν. Κρατώ σφιχτά το λυχνάρι μου, και ένα ψέλλισμα βγαίνει από τα χείλη μου: «Θεέ μου, μη μ' αφήσεις να στερέψω!»

Τέταρτη Μεγάλη ανθισμένη στοά.

Μοσχοβολά ο τόπος. Σα νά 'σπασε ένα αλάβαστρο κι έχει χυθεί το μύρο. Το ξέρω πως δεν είναι μόνο αυτό. Είναι πολλά τα μύρα που ξέρει ο κόσμος να παρασκευάζει. Όμως αυτό εδώ δεν έχει μόνο συστατικά χημικού εργαστηρίου. Μέσα του έχουνε χυθεί στάλες δακρύων μετανοίας. Ακούω τον μαθητή τον παραστρατημένο να εξανίσταται, πασκίζοντας να το αποτιμή-σει. Τι να αποτιμήσει; Ποιος μπορεί να υπολογίσει την αξία των δακρύων μιας ψυχής που συντρίβεται! Πώς κοστολογείται η υπομονή, μπροστά στην περιφρόνηση και τα βρώμικα βλέμματα των «καθωσπρέπει» ακροατών του Διδασκάλου, την ώρα που αυτή, η πόρνη, με το θράσος της απόγνωσης μυ-ρώνει τα πόδια Του, που δεν τολμά καλά-καλά να τα αγγίξει!

«Μα γίνεται Κύριε να τη δεχτείς; Γίνεται Κύριε να δεχτείς τον καθένα, που πότισε το κορμί του με κάθε είδους αμαρτία;»

«Γίνεται, τον ακούω να με διαβεβαιώνει. Φτάνει πολύ να αγάπησε». «Ε! όχι Κύριε δε γίνεται!», επιμένουν οι καλεσμένοι. Μαζί τους επιμένω κι εγώ. Κι ας μη το φωνάζω. Ευτυχώς, η γυναίκα καμιά σημασία δε μας δίνει. Κι αφήνει τα μαλλιά της να σκουπίζουν τα πόδια Του. Βουτώ τα φύλλα των βαγιών και της συκιάς στο μύρο που ρέει δίπλα στα πόδια μου, μπας και κρατήσω αυτή την άρρητη ευωδία της μετανοίας, και συνεχίζω.

Πέμπτη Μεγάλη ανθισμένη στοά.

Ανεβαίνω σε μια ξύλινη σκάλα και στο τέρμα της βλέπω ένα μεγάλο στρωμένο τραπέζι με λίγα απομεινάρια φαγητού. Κάποιοι έτρωγαν εδώ πριν από λίγο, σκέφτομαι. Οι θέσεις δεκατρείς. Στη μεσαία θέση, κομμάτια από ψωμί και μια μισογεμάτη κανάτα κρασί, κόκκινο σαν αίμα. Φέρνω στα χείλη μου λίγη ψίχα

ψωμιού βουτηγμένου στο κρασί. Στυλώνομαι. Κρατώ ακόμη ένα νοτισμένο κομμάτι και το τυλίγω σ' ένα φύλλο από την ξεραμένη συκιά. Λίγο πιο κει, μία λεκάνη με μια πετσέτα. «Θα φώναζαν και κάποιο δού-λο, σκέφτομαι, για να τους πλύνει τα πόδια».

Πού νά 'ξερα, πως η λεκάνη αυτή έγινε κολυμπήθρα ταπεινοφροσύνης και υπόδειγμα για όσους θα θέλουν να ακολουθήσουν τα βήματα Εκείνου! Ο Διδάσκαλος ήταν που πριν λίγο έσκυψε και έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του. Κι ας είχε πριν από λίγο μεταβάλει σε φάρμακο αθανασίας το ψωμί και το κρασί, το κόκκινο σαν αίμα!

Κατεβαίνω από το «ανώγειο το εστρωμένο». Λάμπει το φεγγάρι πίσω από τις φυλλωσιές. Ακούω ένα παράπονο που μου σκίζει την καρδιά:

«Ζήτησα δύναμη στην προσευχή, ν' αντέξω τα κρίματα ολόκληρου του κόσμου, που σε λίγο θα ματώσουν το κορμί μου και θα βαρύνουν ασήκωτα τους ώμους μου. Και 'σεις δεν χαλαλίσατε λίγα λεπτά ύπνου, για να προσευ-χηθείτε μαζί μου;»

Τι να του απαντήσουν οι μαθητές του; Τι να του απαντήσω κι εγώ; Πως Τον άφησα μόνο Του, γιατί τρυγούσα, τις λίγες, τις ασήμαντες ψευτοχαρές μιας ζωής, την ώρα που ζητούσε συντρόφους για να γλυκάνει τις πληγές του κόσμου;

Μόνος στον κήπο της Γεθσημανή. Μόνος και μπροστά στους άρχοντες και τους σοφούς του κόσμου τούτου. Πώς να τον υπερασπιστώ;

Κάθομαι έξω στην αυλή, να κάνω λίγη παρέα στον Πέτρο. Μαζί θα φωνάζουμε σε λίγο με αγανάκτηση:

«Όχι, δεν τον ξέρουμε. Δεν είμαστε μ' Αυτόν! Είμαστε δικοί σας. Τα συστήματά σας αναγνωρίζουμε, με τους δικούς σας κανόνες παίζουμε, τα οράματά σας μοιραζόμαστε. Μαζί σας ψάχνουμε τους άλλους, τους κακούς, που πάντα φταίνε για τα δεινά μας. Αυτός εκεί μέσα είναι τρελός. Κάθε στραβό του κόσμου, κάθε πληγή των ανθρώπων τα κάνει δική Του υπόθεση. Δεν ψάχνει ενόχους. Κάνει την ξένη ευθύνη δική Του. Αν είναι δυνατόν! Εμείς, δικοί Του; Απορώ και που το σκεφτήκατε».

Και ξαφνικά ένας κόκορας σαλπίζει ξημέρωμα. Μα ποιος άφησε εδώ τον κόκορα; Ο Πέτρος με αφήνει και φεύγει, κλαίγοντας πικρά.

Κάτι μεγάλο παρασκευάζεται στην επομένη ανθισμένη στοά.

Τι να κρατήσω από δω; Τα πάντα στάζουν αίμα. Ματωμένα φραγγέλια, ματωμένα αγκάθια, ματωμένος χιτώνας. Σα να αιμορραγεί όλος ο κόσμος. Όλη η φρίκη του ματωμένου μαρτυρίου ενός αθώου απλώνεται και πλημμυ-ρίζει τον χρόνο και τον χώρο. Παράνοια! Ποιο το νόημα μιας ανθρωπότητας που στάζει αίμα;

Στο καλντερίμι, ένα κορμί λυγίζει από το βάρος του Σταυρού. Γυρίζει με κοιτάει. Τον βλέπω κι αμέσως νιώθω όλους τους ανθρώπους αδέρφια μου:

«Είναι καλοί οι άνθρωποι, κραυγάζει η καρδιά μου, εικόνες Θεού, εικόνες Θεού, ει και στίγματα φέρουν πταισμάτων! Υπάρχει ελπίδα!»

Στις κόρες των κατακόκκινων ματιών Του λάμπει ένας κόσμος ποτισμέ-νος στην πραότητα. Ποτισμένος στην προσφορά και στην ισορροπία. Δεν μπορώ να αντέξω το παραπάτημά Του. Κάνω να Του δώσω ένα χέρι. Με προλαβαίνει κάποιος Κυρηναίος. Παραπέρα σκύβω να μαζέψω ένα καρφί, που έπεσε απ' το ζεμπίλι ενός Ρωμαίου.

Σε λίγο, μία κραυγή σκίζει τον αέρα. Ένα «τετέλεσται». Οι χλευαστές από κάτω ακούν για κάποιον, που τέλειωσε. Εγώ όμως, σα να ακούω «Όλα τώρα αρχίζουν!»

Σάββατο πια!

Το μονοπάτι μου αρχίζει και κατηφορίζει απότομα. Κάτω εδώ που οδηγήθηκα, λουλούδια δεν ανθίζουν. Πού κατεβαίνω; Στον Άδη των Αρχαίων; Στον Άδη της φρίκης του κόσμου; Ή στον Άδη της δικής μου καρδιάς; Πολλή σημασία δεν έχει. Κάτω εδώ, σημασία έχει το σκοτάδι. Το πηχτό, το στεγανό, το απόλυτο σκοτάδι.

Στον Άδη, όπως και στην ιστορία των ανθρώπων, τίποτε δεν αλλάζει. Γι' αυτό είναι όλα τόσο σκοτεινά! Πανικός! Πού είναι το τέρμα; Εγώ ξεκίνησα μια βόλτα σ' ένα περβόλι. Να τελειώνουνε τ' αστεία! Θέλω το Πάσχα μου το κανονικό. Θέλω τα σοκολατένια μου αυγά! Θέλω τις σούβλες με τον οβελία! Θέλω τις κροτίδες και τα βεγγαλικά! Θέλω το άδειο προαύλιο του ναού μετά το πρώτο Χριστός Ανέστη! Θέλω να φύγω από δω!

«Γιατί, με ρωτούν ειρωνικά οι αθέατοι συνοδοιπόροι μου. Όλα όσα ψάχνεις είναι εδώ. Συνέχιζε να ψηλαφείς και θα τα βρεις. Θα νιώσεις σα στο σπίτι σου».

Συνεχίζω να ψηλαφώ. Δίκιο είχαν! Τα ακροδάχτυλά μου αγγίζουν σούβλες και κροτίδες και μαγειρίτσες ανυπόμονες και χαζοτραγουδά στη διαπα-σών.

Μα ξαφνικά, τα χέρια μου αγγίζουν ένα σώμα, δυο χέρια, δυο ώμους. Φτάνω στο πρόσωπο και το κοιτώ. Ένα πρόσωπο πιο δυνατό απ' το σκοτάδι. Όλα τα χαρακτηριστικά του είναι ορατά. Μέσ' απ' τη λάμψη Του, το σκοτάδι λιώνει, «ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός».

«Ποιος είσαι;» ρωτώ.

«Ο νέος άρχοντας αυτού του τόπου», μου απαντάει. «Καλώς ήρθες!»

Όπως έμαθα από τη μακαρίτισσα τη γιαγιά μου, είναι αγένεια να μην του προσφέρω ένα πεσκέσι. Αφήνω, λοιπόν, στα χέρια Του τα βάγια και τα φύλλα της συκιάς τα ποτισμένα με το μύρο, το λυχνάρι, το νοτισμένο το ψωμί απ' το κρασί το κόκκινο σαν αίμα, το καρφί.

«Σ' ευχαριστώ» μου λέει.

«Κύριε, θέλω να φύγω από δω!»

«Εύκολο είναι, μου λέει. Κράτα τα χέρι μου».

«Κύριε, δεν έχω δύναμη να κρατήσω πια τίποτε».

Με αρπάζει απ' τον καρπό. «Εγώ φεύγω, μου λέει. Για να σε πάρω μαζί μου, πρέπει να θυμηθείς κάτι που έδωσες δωρεάν, όσο περπάταγες εκεί επά-νω».

Προσπαθώ να θυμηθώ.

«Κύριε, του λέω, κάποτε στο όμορφο χωριό που διακονούσα, την λεβεντόκαρδη Αρναία, έδωσα σ' ένα παιδί που με πλησίασε λίγο από τον χρόνο μου».

«Μου φτάνει», λέει Εκείνος, και δίχως να το πολυκαταλάβω νιώθω να με τράβα προς το φως.

Μα ξαφνικά τα πόδια μου βαραίνουν. Χέρια πολλά με αρπάζουν, κά-ποιοι ποθούν να τραβηχτούν κι αυτοί μαζί μου. Είναι οι ενορίτες μου! Είναι και τα παιδιά μου! Γνωστοί και άγνωστοι.

«Ελάτε, πιαστείτε, όσοι μπορείτε, φωνάζω. Δε θέλω το φως, όσο κι αν λάμπει, χωρίς τα πρόσωπά σας. Ή όλοι μας ή κανείς! Πιαστείτε! Κι εμένα, Άλλος με τραβά!»

Έπειτα Φως! Φως γεμάτο αγάπη, σιωπή, προσμονή!
Κι έπειτα, Λόγων παύσις!

«Κύριε, αναβαίνοντός σου εν τω Σταυρώ»...

μου χάρισες την ευκαιρία να δω τα χάλια μου, τα πάθη, τις αδυναμίες μου και με ειλικρίνεια να σου ψιθυρίσω:

Δεν ήταν Κύριε, οι Ιουδαίοι που Σε σταύρωσαν, δεν ήταν αυτοί που Σε πρόδωσαν, που με μοχθηρία Σε έφτυσαν στο πρόσωπο, που σε χτύπησαν, σε κορόιδεψαν, σε μαστίγωσαν. Κύριε, δεν ήταν οι στρατιώτες με τις σιδερένιες τους γροθιές που σε βασάνισαν, σου φόρεσαν το ακάθιστο στεφάνι, σήκωσαν το σφυρί να μπήξουν τα καρφιά, σήκωσαν τον καταραμένο μέχρι εκείνη την ημέρα Σταυρό, ή έπαιξαν στα ζάρια τον χιτώνα σου. Δεν ήταν αυτοί!

Εγώ είμαι, Κύριε. Εγώ είμαι, Χριστέ μου, αυτός που τα έκανε όλα αυτά. Εγώ είμαι το βαρύ ξύλο που κουβάλησες. Εγώ το χοντρό σκοινί που Σε δέσα-νε. Εγώ το μαστίγιο που Σε φραγγέλωσε. Εγώ τα καρφιά και η λόγχη. Εγώ το καταματωμένο στεφάνι.

Γιατί; .... Επειδή όλα αυτά έγιναν... για τις αμαρτίες μου!

Κύριε, συγχώρα με και αξίωσέ με να ζώ δίχως να στεναχωρώ την αγάπη Σου!

Καλή, ευλογημένη και καρποφόρα περιπλάνηση στο περβόλι της Μεγάλης Εβδομάδας που έρχεται.

Σας ευχαριστώ.

+ι.Π.